

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 47613-12-11 תוסייה-כהן נ' יצחקי

בפני כב' השופטת מרים ליפשיץ-פריבס

התובע

יונתן תוסייה-כהן

ע"י ב"כ עו"ד אריאל גבאי

נגד

הנתבע

איתמר יצחקי

ע"י ב"כ עו"ד צבי שילה

1

פסק דין

2

3 1. התובע, כתב ספורט באתר ספורט באינטרנט, עותר לחייב את הנתבע בפיצוי בסך של
4 50,000 ש"ח בגין פרסום לשון הרע באתר אינטרנט צ"ה של אוהדי קבוצת הפועל ירושלים
5 בכדורסל.

6

רקע:

7 2. ביום 4/11/11 פרסם הנתבע באתר האינטרנט של אוהדי קבוצת הפועל ירושלים בכדורסל
8 (להלן-"הפורום") פרסום שכלל אמירות כדלהלן: "כמו לדוגמא לדבר עם עיתונאים שניסו
9 להיכנס לאימון הקבוצה בלא אישור וגם לאחר שיחה עם עורכים של אותו כתב הוא ניסה
10 לפרוץ לאולם מכניסה אחרת. כאחד שהיה שם, הכתב הזה, שלכל היותר יש לו ניסיון של
11 חודשיים בתפקיד, דיבר לגידי בטון מאוד לא מכובד ואפילו מזלזל". (נספח 1 לכתב
12 התביעה, להלן - "הפרסום הראשון").

13

14 3. התובע, שלח הודעה לפורום בה הוא התייחס לפרסום הראשון והכחיש את האמור בו.
15 במענה להודעתו, פרסם הנתבע פרסום נוסף בפורום בו נאמר: "אני אישית ראיתי אותך
16 מנסה להיכנס להיכל באזור החניה (ליד המכונה של הבריגדה). אני לא הייתי מאשים בכזה
17 דבר סתם. ואגב, לידיעתך, מלחה זה כן אזור פרטי, שכן הפועל משלמת שכירות עבור
18 האימונים שם וברגע שהיא משלמת שכירות בזמן השימוש שלה במתקן, זה נחשב לאזור
19 הפרטי שלה" (נספח 2 לכתב התביעה, להלן - "הפרסום השני").

20

21 4. לאור דרישתו של התובע מהנתבע להתנצל על שני הפרסומים (נספח ד' לכתב התביעה)
22 פרסם הנתבע הודעה בפורום בה נאמר: "ברצוני להתנצל בפני יונתן תוסייה כהן על הלשון
23 המעליבה לפני מסי' ימים, בדיון על גידי דודי כאן בפורום. דברי היו חריפים ובוטים. לא
24 היה בכוונתי ליצור ריב ומדון עם יונתן, שכן אין לי ולו דבר אחד אישי נגדו, אין אני מכיר
25 אותו ואיני רוצה לגרום לו לרע כלשהו. ייאמר ויודגש כי בהתנצלותי אין כל כוונה שהפצתי
26 שקרים על כך שניסה להיכנס לאימון הקבוצה, אלא רק על השפה הבוטה. שוב מתנצל"
27 (נספח 3 לכתב התביעה, להלן - "הודעת התנצלות").

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 47613-12-11 תוסייה-כהן נ' יצחקי

5. בפרסום מאוחר יותר של הנתבע בפורום מיום 22/12/11, עם סיום עבודתו של התובע באתר ONE ככתב ספורט, נאמר: "אף על פי שלא הסתדרנו, שמעתי שעקב צמצומים באתר ONE פוטר הכתב לענייני הפועל ירושלים, יונתן תוסייה כהן. חבל שלא משקיעים בכתב שישקר את הקבוצה. אמנם יונתן היה חדש, אבל בזמן קצר הוא שינה את פני הסוקר התקשורתי בכדורסל הישראלי. אין ספק שמדובר באבדה גדולה לכולנו" (נספח 6 לכתב התביעה, להלן - "הפרסום השלישי").

תמצית טענות הצדדים:

6. התובע טוען כי הפרסומים כללו דברים על היותו פורע חוק, פורץ גדרות או מנסה לפרוץ לאימון הקבוצה, לא נשמע להוראות החוק, דברים שנועדו להשפילו ולבזות אותו באמירות שווא שאינן אמת. הדבר, גרם לו נזק בפגיעה בשמו הטוב ושם אותו ולעג בפני אוהדי הקבוצה כאילו הוא פורע חוק וסדר. התנצלותו של הנתבע, לא התנצלות כנה היא באופן בו הובאה וברישומה במירכאות "התנצלות".

7. הנתבע טוען מנגד כי לא נקב בשמו של התובע בפרסום הראשון ולפיכך אינו בגדר פרסום לשון הרע על התובע. התובע, הוא שהביא לזיהוי במשלוח הודעה לפורום בה הוא אף כינה את הנתבע שקרן. לדידו, הפרסומים לא באו להציג ולו הציגו בפועל את התובע כפורע חוק וסדר, לא נועדו לבזות אותו בפני האוהדים ומדובר בזוטי דברים. כל ניסיונו של התובע להלך עליו אימים ולהטרידו בהגשת התביעה. הנתבע טוען להגנתו כי ככל שייקבע כי הפרסומים הם בגדר לשון הרע, קמה לו הגנת "אמת דיברתי" ופרסום בתום לב בנוגע לעניין ציבורי (כאמור בסעיפים 15 ו-16 לחוק איסור לשון הרע). הוא התנצל על הפרסומים בפורום והתנצלותו הייתה כנה ואמיתית ומעידה על תום ליבו בפרסום, כאמור.

8. אין מחלוקת כי ההודעות של הנתבע בפורום, הם בגדר פרסום. המחלוקת היא אם הם מהווים לשון הרע לפי סעיפים 1 ו-2 לחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965 (להלן - "החוק"). כך גם קיימת מחלוקת אם קמות לנתבע ההגנות להן הוא טוען.

המסגרת הנורמטיבית:

9. הזכות לשמו הטוב של אדם והזכות לחופש הביטוי, הם שני ערכי יסוד שיש להבטיח את השמירה עליהם זה לצד זה. החוק, נועד למצוא נוסחת איזון בין שני הערכים בקביעת גדרי לשון הרע מחד והגנות למפרסם שתכליתן להבטיח את השמירה על עקרון חופש הביטוי.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 47613-12-11 תוסייה-כהן נ' יצחקי

- 1 לפי הלכה פסוקה (ראו גם סעיף 7 לחוק) המבחן לפרשנות של הביטויים שבפרסום, הוא
2 מבחן אובייקטיבי. מבחנו של הקורא הסביר, כיצד היה מתרשם מהם. זאת בבחינה של
3 המשמעות הטבעית והרגילה של הביטוי להבנתו של האדם הסביר שקורא את הדברים
4 בכללותם ובהקשרם הנתון (נ"א 466/83 אג'מאן שאהה ארכיהגמון בכנסיה הארמנית
5 בירושלים נ' הארכיהגמון יגשה דרדיאן, פ"ד לט(4)734). אין לתן משקל בבחינת
6 המשמעות של הפרסום, לכוונתו של המפרסם או לאופן בו הובנו הדברים ע"י הנפגע או
7 הקוראים כי אם לפי מבחנו של הקורא הסביר (נ"א 740/86 יגאל תומרקין נ' אליקים
8 העצני, פ"ד מג(2)333). בנוסף נקבע בע"א 4534/02 רשת שוקן בע"מ נ. הרציקוביץ', פ"ד נח
9 (3) 558,566 (להלן -"פרשת הרציקוביץ") כי יש להעדיף את הפרשנות לפיה הביטוי אינו בגדר
10 לשון הרע, היכן שקיים קושי פרשני בבחינת פרסום אם הוא מהווה לשון הרע או שמה לא.
11
12 בחינת הפרסום, צריכה להיעשות לא רק על פי מילותיו כי אם לפי הקשר הדברים והנסבות.
13 "כאשר פונה בית המשפט לבדוק האם פרסום מסוים כולל בחובו לשון הרע עליו לבחון את
14 הפרסום בכללותו. משמעות הפרסום נבחנת לא רק על סמך המילים המדויקות בהן
15 השתמש המפרסם, אלא גם אל מול הנסבות החיצוניות הסובבות את הפרסום..."(נ"א
16 751/10 פלוני נ' אילנה דיין אורבך, [פורסם בנבו] 8.2.12 סעיף 84 לפסק הדין; ע"א 723/74,
17 הוצאת עיתון הארץ בע"מ ואח' נ. חברת החשמל לישראל בע"מ, פ"ד לא (2) 281,300).
18 זהות הנפגע, גם היא רלוונטית לצורך בחינת הפרסום, אם הוא בגדר לשון הרע. "גופים
19 ואנשים הנושאים במשרות ציבוריות או בתפקידים שלציבור עניין בהם, נוטלים על עצמם
20 מיעצם מיעדם ותפקידם סיכומים הקשורים בהתנכלות לשמם הטוב. אמנם אין בכך
21 להצדיק פגיעה בשמם הטוב, אך יש בכך כדי להחליש את המשקל שיש לתן לשיקול זה
22 ביחס לחופש הביטוי. ניתן להרחיב סטנדרט זה ולהוסיף ולקבוע כי המשקל שיש להעניק
23 לזכות לשם טוב נחלש גם כאשר מדובר בדמות ציבורית אשר לה נגישות רבה לכלי
24 התקשורת, ואשר נמצאת במרכזו של פולמוס ציבורי" (ראו פרשת הרציקוביץ', בפסק הדין
25 מפי השופט ברק).
26
27 השלב השני בתביעה בעילה של לשון היכן שנקבע כי פרסום מהווה לשון הרע, הוא בחינת
28 טענת המפרסם לקיומן של הגנות מכוח החוק ובעניינינו, אמת דיברתי ותום לב ולאחריה,
29 יש להידרש לשאלת הפיצוי בהתחשב בנסיבות הספציפיות.
30
31 **הפרסום הראשון:**
32 12. בפרסום הראשון אין ציון של שמו של התובע (נספח 1 לכתב התביעה, עדותו של התובע עמ'
33 11 שורות 8-15). התובע, לא הוכיח בעדותו ובאמצעות העדים מטעמו כי היה בידי קורא
34 סביר או משתתף סביר בפורום, לדעת כי הפרסום מכון אליו ונוגע אליו (עמ' 11 שורות 14-
35 23) ולא התרשמתי מעיון בפרסום, כי קורא סביר היה יודע כי הדברים מכנים לתובע דווקא.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 47613-12-11 תוסייה-כהן נ' יצחקי

- חזקה על התובע שהיה מזמין לעדות גולשים בפורום שלמדו לדבריו מקריאת הפרסום הראשון כי עסקין בו, אילו עדותם עמדה לטובתו.
- יתירה מכך, הפרסום הראשון מתייחס לעיתונאים, בלשון רבים, שניסו להיכנס לאימון ללא אישור ועל ניסיון להתפרץ לאולם בכניסה אחרת. גם בשל כך, היה בידי הקורא הסביר לידע כי הפרסום מתייחס למסי' אנשי תקשורת שהגיעו למקום בעת שהקבוצה קיימה אימון סגור לתקשורת וכי קמה מחלוקת בנוגע להימצאותם שם.
13. זיהוי התובע את עצמו כנושא הפרסום הראשון, אינו מבחן של האדם הסביר לצורך הזיהוי לפי מבחן אובייקטיבי כי אם מבחן סובייקטיבי שלו בידעתו על האירוע ועל הימצאותו במקום לגבי נעשה הפרסום.
14. לפיכך, משלא צוין שמו של התובע בפרסום זה ולא הוכח בראיות התובע כי היה בידי הקורא הסביר לזהות אותו כנושא הפרסום, לא קמה עילת תביעה בגינו ולא הוכח כי הפרסום נועד להשפיל או לבזות את התובע בעיני הבריות, לפגוע במשרתו או במשלח ידו ומקצועו (סעיף 1 (א) (2) (3) לחוק).
15. לאור האמור, נדחת התביעה בגין הפרסום הראשון. אוסיף כי אין לתובע להלין אלא כנגד עצמו, על הזמנת הציבור לדעת כי הפרסום נוגע אליו במשלוח הודעתו לנתבע בפורום, בה הכחיש את האמור בפרסום הראשון.
- הפרסום השני:**
16. לאחר שהתובע הביא לזיהויו בנוגע לפרסום הראשון, מה שלא נעשה ע"י הנתבע, השיב לו הנתבע בפורום. בחינת תוכנו של הפרסום השני תיעשה כאמור לפי מבחן של הקורא הסביר ולפי הקשר הדברים.
- הרקע לפרסום השני, הוא שאלת זכותו של התובע להגיע לאולם או לכניסות המובילות אליו או בסמוך אליהן בשעה שמתקיים אימון של הקבוצה, אשר אין מחלוקת כי האימון היה סגור ונאסר סיקור שלו ע"י התקשורת.
17. בפרסום השני לא נאמר כטענת התובע כי הוא ביקש לפרוץ לאולם מכניסה אחרת. הדברים שנאמרו הם כי הוא "ניסה להיכנס להיכל מאזור החנייה (ליד המכולה של הבריגדה)...".
- קיים שוני מובהק בין התבטאויותיו של הנתבע בפרסום הראשון בו נאמר כי עיתונאים ניסו לפרוץ לאולם וללא זיהוי של התובע בו ובין הפרסום השני בו נאמר על ניסיון להיכנס להיכל.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 47613-12-11 תוסייה-כהן נ' יצחקי

- 1 עיון בסיפא של הפרסום השני מלמד כי הדברים המיוחסים לתובע נוגעים לשאלת גדרי
2 זכויותיה של הקבוצה כשוכרת של האולם ולשאלה אם האזור הוא אזור פרטי בשעות בהן
3 הקבוצה עושה שימוש במתקני האצטדיון.
- 4 יש לבחון את הפרסום על כל חלקיו ואין ללמוד ממנו כי הוא נועד להשפיל או לבזות את
5 התובע בשל התנהגותו בהיותו מפר חוק וסדר, כנטען על ידו. הדברים נאמרו בהקשר של
6 מחלוקת עובדתית על רקע טענות משפטיות בתחום האזרחי בנוגע לשכירות ולגבולות
7 המושכר ואין בהם קונוטציה של מעשים פליליים כדוגמת פריצה או הסגת גבול פלילית.
- 8 "אין לדקדק בציציותיו של הפרסום הפוגע. שכן, האמת אותה מחפשים היא זו העולה
9 מהחלפה חופשית של דעות והשקפות ולא מדיכוי (עצמי או חיצוני) של דיבור זה או אחר"
10 (נע"א 214/89 אבנרי נ' שפירא ואח' [פורסם בנבו] עמ' 859 ; ע"א 3199/93 קראוס נ' ידיעות
11 אחרונות בע"מ, פ"ד מט(2)843,854).
- 12 בחינת הדברים צריכה להיעשות לפי סגנון התבטאות בחיי היומיום ועל תובע הנטל לשכנע
13 כי אדם סביר, יראה באותו סגנון משום ניסיון לשים אותו אדם ללעג בעיני אחרים או לפגוע
14 במשרתו. על אמירות קשות מאלו (כדוגמת גידופים או קללות) מצינו בפסיקה: "הגידוף של
15 אתמול הוא שפת הרחוב של היום. סיווג הדיבור על פי סגנונו עשוי לייחד את חופש
16 הביטוי למיטיבי הדיבור ולצחי הלשון לבדם. חופש הביטוי צריך שיהיה שמור גם לעלגי
17 הלשון, שהם תכופות גם קשיי היום..." (רע"א 10520/03 איתמר בן גביר נ' אמנון דנקנר
18 [פורסם בנבו] 12.11.06, סעיף 26 בפסק הדין של השופט א' ריבלין).
- 19
- 20 18. דווקא הסבריו של הנתבע בפרסום השני בשאלת גדרי זכותה של הקבוצה כשוכרת, גם אם
21 לא תוכח אמתותם, יש בהם כדי לאיין ולשלול אפשרות להתרשמות של קורא סביר כי
22 עסקינן בפורע חוק או באדם שמנסה להפר את הסדר הציבורי או לנהוג שלא כדין.
- 23 על כך למדתי גם מעדותו של עינן יפת מנהל הפורום באתר צ'ה, שלא ראה בפרסום משום
24 דבר חריג במיוחד ובאומרו כי לא הגיעה אליו פנייה למחיקת הפרסום, כי אם פנייתו של
25 הנתבע לפרסם את התנצלותו (נעמ' 7 שורות 22-26). התובע העיד כי אלפי קוראים שקראו
26 את הפרסום יכלו להסיק שהוא פרץ לאולם, מבלי שהביא לעדות קורא כלשהו שהתרשם
27 כך, מה גם שהמבחן הוא מבחנו של קורא סביר ולא הקורא הספציפי (נעמ' 11 שורות 25-31,
28 ע"א 334/89 רבקה מיכאלי נ. בלה אלמוג, פ"ד (5) 555, 562).
- 29 19. בנסיבות אלו אני קובעת כי הפרסום השני אינו בגדר לשון הרע.
- 30
- 31 למרות קביעתי כי הפרסום אינו מהווה לשון הרע, משנשמעו הראיות בנוגע להגנות להן טען
32 הנתבע, נדרשתי לבחינתן.
- 33 הנתבע טען להגנת אמת בפרסום כאמור בסעיף 14 לחוק.
- 34 להוכחת הגנה זו על המפרסם להוכיח כי הפרסום הינו אמת וכי היה בו עניין ציבורי.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 47613-12-11 תוסייה-כהן נ' יצחקי

- 1 הנתבע, לא עמד בנטל להוכיח באמצעות עדיו ובהצגת הסכם השכירות של הקבוצה (נספח
2 א' לתצהירו) עליו הוא תומך את הגנתו, כי המקום אליו ביקש לשיטתו התובע להגיע, קרי:
3 לכניסה האחורית ליד המכולה (תמונה ת/2) או לכניסות האחרות הם בתחום המושכר או
4 בשטח האימונים שהתקיימו במתקני האצטדיון (עמ' 16 שורות 15-22).
- 5 לפיכך, גם אם קיים עניין ציבורי לבחון את התנהגות התקשורת והתובע מטעמה במקרה זה
6 ושאלת כיבוד האיסור לסקר את האימון, משלא הורם הנטל להוכיח כי הייתה מניעה
7 חוקית מהימצאותו של התובע במקום (ראו את הסכם השכירות) לא קמה לתובע הגנת
8 סעיף 14 לחוק ודינה להידחות.
- 9
- 10 20. בחנתי את שאלת קיומה של הגנה לנתבע מכוח סעיף 15(4) לחוק שקובע:
- 11 **"במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע, תהא זו הגנה טובה אם הנאשם או הנתבע עשה**
12 **את הפרסום בתום לב, באחת מהנסיבות האלו:**
- 13 ...
- 14 **(4) הפרסום היה הבעת דעה על התנהגות הנפגע בתפקיד שיפוטי, רשמי או ציבורי, בשירות**
15 **ציבורי או בקשר לעניין ציבורי, או על אופיו, עברו, מעשיו, או דעותיו של הנפגע, במידה**
16 **שהם נתגלו באותה התנהגות".**
- 17 שני נדבכים בהוראה זו. האחד - פרסום בתום לב; השני - תוכן הפרסום עוסק בהבעת דעה
18 על התנהגות של הנפגע בקשר לעניין ציבורי.
- 19 בסעיף 16 לחוק נקבע מהם המבחנים והתנאים לעניין תום הלב.
- 20 ס"ק (א) קובע כי ככל שהוכח כי הפרסום נכנס לגדרו של סעיף 15 וככל שלא חרג מתחום
21 הסביר באותן נסיבות, חזקה על המפרסם שעשה את הפרסום בתום לב.
- 22 ס"ק (ב), שולל את חזקת תום הלב במקרים בהם הדבר שפורסם לא היה אמת והמפרסם
23 לא האמין באמתותו (תת סעיף 1) ובמקרה בו, הדבר לא היה אמת והוא לא נקט לפני
24 הפרסום אמצעים סבירים להיווכח אם הוא אמת (תת סעיף 2) או היכן שביקש לפגוע על ידי
25 הפרסום במידה גדולה משהייתה סבירה להגנת הערך מכוח סעיף 15.
- 26
- 27 21. הנתבע הצהיר והעיד כי דבריו נכתבו בתום לב בנוגע לשטח האימונים שהושכר לקבוצה לאור
28 הקרבה של הכניסות להיכל מכיוונים שונים (כמוצג בתמונות ת/1, ת/2) ומכאן, היה בידו
29 ללמוד תנאי השטח ושכירת האצטדיון כי קיימת מניעה מהגעה של עיתונאים לאותן
30 כניסות. נכונים הדברים, בפרט לאור הרקע לאירוע נושא המחלוקת בשל איסור סיקור של
31 האימון ע"י התקשורת.
- 32 נוכחותו של התובע במקום למרות שהאימון סגור לתקשורת היה בה כדי לגרום לנתבע
33 לסבור בתום לב כי הגעתו לשם נועדה לצרכי סיקור, מבלי שידע במועד הפרסום, כי אין
34 הגבלה בנדון לאור גבולות המושכר בהסכם השכירות.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 47613-12-11 תוסייה-כהן נ' יצחקי

- 1 חיזוק להנחה של הנתבע במועד הפרסום, שנמצאה מוטעית כאמור, הוא מצא משראה
2 הנתבע את מנהל הקבוצה גידי דודי יוצא אל העיתונאים ומבקש מהם לעזוב את המקום
3 (עמ' 5 שורות 16-18, עמ' 13 שורות 8-9) ובידיעתו כי הוא בר סמכא בענייני הקבוצה ומכיר
4 לכאורה, את זכויותיה באצטדיון.
- 5 מעדותו של הצלם גיא בן זיו עלה כי לעיתים הכניסות נחסמות ע"י המשטרה במחסומים או
6 ע"י אבטחה בסרטים אדומים וכי מותרת כניסה לבעלי תפקידים בלבד במועדון. בנוסף
7 הוכח מעדותו כי לעיתים קיים איסור להגיע למקום הנראה בתמונה ת/1 (עמ' 5 שורות 1-8).
8 המניעה מהגעה לכניסות המובילות לאולם במקרים מסוימים או בסמוך אליהן, אף
9 שבמועד הרלוונטי לאירוע ולפרסום אודותיו לא הותקנו מחסומים, היה בה כדי להביא
10 להנחה שגויה בתום לב של הנתבע, כאילו אסורה הגעה של התקשורת לכניסות לאולם או
11 לסמוך אליהן, בעת שמתקיים אימון סגור.
- 12
- 13 22. אף שלא הוכח כי הפרסום אמת משלא הוכח כי הכניסות הן בתחום המושכר, לא נסתרה
14 חזקת תום הלב של הנתבע. התובע סבר בתום לב בנסבות שתוארו לעיל כי אסורה כניסה
15 של התקשורת גם לתחום הכניסות. הסתמכותו על דברי מנהל הקבוצה כמו גם הסמיכות
16 של הכניסות לאולם עצמו, היה בהם כדי לבסס את ההנחה שלו כי תוכן הפרסום אמת אף
17 שהוכח בדיעבד, כי הוא שגוי (על ידיעה בדיעבד ולא במועד הפרסום שמידע אינו אמת,
18 שאין בה כדי לשלול את חזקת תום הלב ראו בע"א 751/10 פלוני נ' אילנה דיין-אורבך
19 [פורסם בנבו] סעיפים 91-92 לפסק הדין).
- 20
- 21 23. חיזוק לקביעתי על תום הלב של הנתבע ולכך שלא התכוון לפגוע בשמו הטוב של התובע
22 בפרסום כי אם לנהל דיון חופשי בשאלת הימצאותו ליד ההיכל מצאתי בהודעת ההתנצלות
23 שלו. התובע, לא הוכיח את טענתו לפיה ההתנצלות נכתבה בלשון סגי נהור ברישומה
24 במירכאות: "התנצלות" (עמ' 8 שורות 1-7). מעדותו של מנהל אתר הפורום (כמובא לעיל)
25 למדתי כי הנתבע ביקש שההתנצלות תעלה לאתר והשתכנעתי מעדותו של הנתבע כי
26 התנצלותו הייתה כנה. ניתן ללמוד עליה גם מהתנצלות חוזרת ונישנית בהודעה על סגנון
27 הדברים ועל כך שהם לא נועדו לפגוע בשמו. יובהר, כי אין במחלוקת העובדתית בשאלת
28 זכותה של הקבוצה בשטח מחוץ להיכל שנתרה בעינה למרות הודעת ההתנצלות כדי לאיין
29 את ההתנצלות. המחלוקת, יכול שתישאר בשיח הציבורי ואין למנוע את ההתדיינות לגביה
30 בפורום מכוח עקרון חופש הביטוי. אוסיף, כי אף שהתובע עשה מלאכתו נאמנה במילוי
31 תפקידו, אין להתעלם מהיותו איש תקשורת הנתון לסיכון הקשור לשמו הטוב בשל תפקידו
32 באופן העשוי להחליש את המשקל שיש לתת לשמו הטוב אל מול עקרון חופש הביטוי (ראו
33 פרשת הרציקוביץ', ע"א 1052/03 איתמר בן גביר נ. אמנון דנקנר [פורסם בנבו]; ע"א-י-ס)
34 12/25178/0, מורגנשטרן נ. תאגיד איסוף מכלי משקה בע"מ [פורסם בנבו] 11/02/13,
35 סעיף 14 לפסק הדין).

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 47613-12-11 תוסייה-כהן נ' יצחקי

24. בהתחשב בחזקת תום הלב שהוכחה ולא נסתרה, בהודעת ההתנצלות ולאור תוכנו של הפרסום בסוגיית הימצאותם של עיתונאים ותקשורת במקום בשעה שמתקיים אימון סגור, סוגיה שיש בה עניין ציבורי ולאור חשיבות השמירה על עקרון חופש הביטוי, קמה לתובע הגנת תום הלב בפרסום בעניין ציבורי. לפיכך, נדחת התביעה בגין הפרסומים כמובא לעיל.

5

6

הפרסום השלישי:

25. התובע, לא טען במסגרת הסיכומים בנוגע לפרסום השלישי ובכך, שמט את תביעתו בנוגע אליו. כך גם, אין ללמוד מכתב התביעה מה לדידו של התובע בפרסום השלישי, יש משום אמירות או ביטויים המהווים לשון הרע. בפרסום השלישי נאמר כי התובע שינה את פני הסיקור של הקבוצה מבלי שהוכח ולו גם ברמיזה במסגרתו, כאילו התובע שינה לרעה את פני הסיקור. בסיפא של הפרסום נאמר כי קיים אינטרס להמשיך ולסקר את הקבוצה. הנתבע, כתב בכנות כי היתה מחלוקת בינו ובין הנתבע אך בכך, אין כדי ללמד על כוונה לבזות או להשפיל את התובע בעיני הקוראים. להיפך, נאמר בסיפא של הפרסום כי הנתבע מעריך את חשיבות הסיקור של התובע. כך גם, לא הוכח בראיות התובע כי הנתבע, הוא האחראי בפרסומיו לפיטורי התובע. מה גם שהמעסיקה של התובע, עמדה מאחוריו וגיבתה אותו בנוגע להימצאותו באירוע מושא הפרסומים בסמוך להיכל לצורך צילום וסיקור בשטח הציבורי (עמ' 5 שורות 10-21).

18

19

20

26. מכל הטעמים ובהתאם לקביעותי, דין התביעה להידחות.

27. לאור תוכן הודעת ההתנצלות שניתנה ללא בדיקה מעמיקה חוזרת של הנתבע ומבלי לגרוע מקביעותיי בנוגע לפרסומים, איני עושה צו להוצאות למרות שנדחתה התביעה.

21

22

23

24

25

26

27

מרים ליפשיץ-פריבס, שופטת

28

29

30

31

32

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 47613-12-11 תוסייה-כהן נ' יצחקי

1

2